

**Fővárosi Munkaügyi Bíróság
1027 Budapest, Gyorskocsi u. 52.
1255 Budapest, Pf.2.**

19.M. 934/2007/12.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság

a felperesi képviselő neve ügyvezető által képviselt
felperes neve (felperes címe) felperesnek

a dr. Magdolna vezető jogtanácsos által képviselt
Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztár (1139 Budapest, Teve
1/a-c.; levélcím: 1387. Budapest, Pf. 27.) **alperes** ellen

fizetési meghagyás hatályon kívül helyezése iránt indított perében meghozta az
alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes .../2006. számú fizetési meghagyását hatályon kívül helyezi.

A le nem rótt illetéket, valamint az 5.500 (azaz. Ötezer-ötszáz) Ft tanúdíjat az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes alkalmi munkavállalóként foglalkoztatta 2005. szeptemberétől **1. sz. tanút** a simontornyai ...ben, eleinte takarító (szobalány), majd kézilány (konyhalány) munkakörben. **1. sz. tanú** 2005. szeptember 28-án munkavédelmi oktatásban részesült, melyben tájékoztatást kapott az alperesnél érvényes egyéni védőeszköz-juttatási rendről is.

Az egyéni védőeszköz-juttatás rendjét az alperesnél a munkavédelemmel megbízott ... Kft. készítette el. Ennek a konyhai dolgozó (szakács, kisegítő) munkakörre vonatkozó részében 4.sz. alatt lábvédő eszközökként kerül feltüntetésre a magas szárú védőcipő és a gumicsizma.

A konyhai tevékenységek felsorolása mellett szerepel, hogy mely tevékenységnél milyen típusú védőeszközt kell viselnie a munkavállalónak. Így láb sérülésének veszélye esetén van előírva a magas szárú védőcipő viselése; vízben állva, vizes közegben végzett munka (mosogatás, előkészítés, stb.) esetén pedig a gumicsizma viselése.

A hotelben a konyhai rész korszerű padozattal van ellátva, amely olyan speciális kiképzésű, hogy a padló abban az esetben is, ha víz kerül rá, csúszásmentes tud maradni. A konyha előtt egy közlekedőhelyiség található, ez általános, gránitórleményes járólappal van borítva. A konyhalányoknak időnként abból a célból, hogy bizonyos anyagokat hozzanak a konyhába, a közlekedő helyiségen is át kell menniük. Nem feladatuk azonban, hogy az étteremben lévő evőeszköz-tárolókat feltöltsék.

2005. október 29-én a hotelben egy orvostalálkozó volt, és aznapra magyaros estét is szerveztek, emiatt a konyhán sok tennivaló akadt. **1. sz. tanú** segíteni szeretett volna a felszolgálóknak azzal, hogy a kifogyóban lévő evőeszközöket az étteremben utántölti. Ennek érdekében megfogta az evőeszközöket, kilépett a közlekedőbe, és ott megcsúszott, elesett. A sérült a baleset időpontjában sem gumicsizmát, sem magas szárú zárt védőcipőt nem viselt, lábán az általa a munkahelyre vitt, a munkáltató által megkövetelt váltópapucs - biopapucs - volt.

A baleset következtében a sérültnek nyújtott egészségbiztosítási ellátások összege 126.934 Ft volt.

Az alperes 2006. december 5-én fizetési meghagyást bocsátott ki a felperessel szemben, melyben az **1. sz. tanú** balesetével összefüggésben felmerült egészségbiztosítási ellátások és kamatai megtérítése címén mindösszesen 131.577 Ft megfizetésére kötelezte a felperest. A fizetési meghagyás indokolása szerint a felperes az 1997. évi LXXXIII. tv. (Ebtv.) 67.§-a alapján felelősséggel tartozik az üzemi baleset miatt felmerült egészségbiztosítási ellátások költségeiért. A felperes munkáltató a fizetési meghagyás indokolása szerint azért felelős a baleset bekövetkezéséért, mert nem biztosított megfelelő egyéni védőeszközt (védőcipőt) a munkavállaló részére. A sérült a vizes, szennyezett padozaton elcsúszott, a munkáltató nem biztosított csúszásmentes közlekedési utat, azaz nem tartotta be az Mvt. 36.§ (1) bekezdését, 40.§ (1) bekezdését, 54.§ (7) bekezdésének b) pontját.

A felperes a fizetési meghagyás ellen a jogszabály által biztosított 30 napos határidőn belül keresettel fordult a munkaügyi bírósághoz, melyben az Mvt. 60.§ (1) bekezdése, valamint az Ebtv. 68.§ (1) (2) és 76.§ (3) bekezdése alapján az alperes fizetési meghagyásának hatályon kívül helyezését kérte. A felperes szerint azért nem tartozik a balesetért felelősséggel, mert a padozaton a járás biztonságát veszélyeztető tényező nem volt, a sérültnek nem tartozott a feladatai közé az ebédlőben található evőeszköz-tárolók feltöltése, és nem nyert bizonyítást az esés konkrét oka sem. Mindezekből megállapítható, hogy a sérült saját maga okozta a balesetet, megszegve a munkáltató utasítását azzal, hogy elhagyta a munkavégzés helyét.

A felperesnek perköltség iránti igénye nem volt.

Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult, emellett perköltséget (jogtanácsosi munkadíjat) igényelt.

Az alperes szerint a balesetért a felperes felelősséggel tartozik, mivel a baleset azért következett be, mert a sérült a baleset időpontjában a saját lábbelijét viselte. Megállapítható, hogy a felperes megszegte az Mvt. 42.§ b) pontját, mivel a sérültet nem látta el egyéni védőeszközzel. A baleset oka tehát egyértelműen a nem megfelelő lábbeli volt. Ezen felül maga a padozat is vizes és szennyezett volt, ami arra utal, hogy az alperes nem teljesítette az Mvt. 36.§ (1) bekezdéséből eredő kötelezettségét.

A felperes keresete alapos.

A társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló eljárásban a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy törvényes-e az alperes határozata a keresettel érintett körben.

A bíróság az alperesi határozatot a 2004. évi CXI. törvény (Ket.) 109-111. §-ai és a Pp. 324. § (2) bekezdésének a) pontja, valamint a Pp. 341. §-a alapján vizsgálta felül.

A Munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény 2.§ (2) bekezdése szerint a munkáltató felelős az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményeinek megvalósításáért. Ugyanezen törvény 36. §. (1) bekezdése előírja, hogy a munkahely padlózata és közlekedési útjai feleljenek meg a munkavégzés jellegének, és az ebből fakadó tisztítási követelményeknek, a várható legnagyobb igénybevételnek, felületük csúszásmentes, egyenletes, botlás- és billenésmentes legyen.

A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. tv. (Ebtv.) 67. §-a szerint a foglalkoztató köteles megtéríteni az üzemi baleset vagy foglalkozási megbetegedések miatt felmerült egészségbiztosítási ellátást, ha a baleset vagy megbetegedés annak a következménye, hogy ő vagy megbízottja a reá nézve kötelező munkavédelmi szabályokban foglalt kötelezettségének nem tett eleget, illetőleg ha ő vagy alkalmazottja (tagja) a balesetet szándékosan idézte elő.

A Legfelsőbb Bíróság KK 25. számú állásfoglalása szerint az óvórendszabály elmulasztása objektív jellegű, megvalósul, ha a munkáltató, vagy megbízottja a balesetelhárító, vagy egészségvédő óvórendszabályt nem tartotta meg, vagy az óvintézkedést elmulasztotta. Ha ennek folytán - ezzel okozati összefüggésben - baleset történt, nincs jelentősége a munkáltató megtérítési kötelezettsége szempontjából annak, hogy az Mt. 103.§ (1) bekezdésének b) és c) pontjában foglalt kötelezettségek megszegésével maga a sérült is közrehatott a baleset bekövetkezésében. Abban az esetben azonban, ha a balesetelhárító vagy egészségvédő óvórendszabályt vagy óvintézkedést kizárólag a balesetet szenvedett munkavállaló mulasztotta el, a munkáltatót a munkavállalónak nyújtott társadalombiztosítási szolgáltatások tekintetében megtérítési kötelezettség nem terheli.

A perbeli esetben az alperes arra alapította a fizetési meghagyását, hogy a munkáltató

nem tett eleget a kötelező munkavédelmi szabályokban foglalt kötelezettségének. A fizetési meghagyás konkrétan a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. tv. 36.§ (1) bekezdésére, 40.§ (1) bekezdésére, 54.§ (7) bekezdés b) pontjára utal, melyek az alábbi rendelkezéseket tartalmazzák.

36. § (1) A munkahely padlózata és közlekedési útjai feleljenek meg a munkavégzés jellegének és az ebből fakadó tisztítási követelményeknek, a várható legnagyobb igénybevételnek, felületük csúszásmentes, egyenletes, bottás- és billenésmentes legyen. A közlekedési utak szélessége és a szabad magasság tegye lehetővé a gyalogosok és járművek biztonságos közlekedését, a közlekedési utak és pályák melletti biztonságos munkavégzést.

40. § (1) A munkafolyamatot, a technológiát, a munkaeszközt, az anyagot úgy kell megválasztani, hogy az sem a munkavállalók, sem a munkavégzés hatókörében tartózkodók egészségét és biztonságát ne veszélyeztesse.

(7) Az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés érdekében a munkáltató köteles a munkabiztonsági szaktevékenység, a munka-egészségügyi szaktevékenység, illetőleg az 57-58. §-okban előírtak ellátására megfelelő képesítéssel rendelkező személyt biztosítani, valamint

b) rendszeresen meggyőződni arról, hogy a munkakörülmények megfelelnek-e a követelményeknek, a munkavállalók ismerik, illetve megtartják-e a rájuk vonatkozó rendelkezéseket.

A perben a felperes vitatta az alperes által megállapított tényállást.

A Pp. 336/A.§ (2) bekezdése szerint ha a közigazgatási eljárás hivatalból indult, vagy a közigazgatási szerv a tényállás-megállapítási kötelezettségének nem tett eleget, a közigazgatási szerv köteles a határozata (a szakhatóság az állásfoglalása) alapjául szolgáló tényállás valóságának bizonyítására, ha azt a felperes vitatja.

Ezen szabályozásnak megfelelően a perben az alperesnek kellett bizonyítani, hogy a baleset azért következett be, mert a felperes nem biztosított megfelelő egyéni védőeszközt (védőcipőt) a munkavállaló részére; továbbá, hogy a munkáltató nem biztosított csúszásmentes közlekedési utat.

A bíróság a bizonyítási eljárás keretében tanúként hallgatta meg **1. sz. tanú** sérültet, valamint **2. sz. tanút**, aki a baleset idején főszakácsként a sérült közvetlen felettese volt. A tanúvallomásokból az volt megállapítható, hogy a sérültnek valóban nem tartozott a munkaköri feladatai közé az evőeszközök feltöltése az étteremben. A tanúvallomások alapján azonban azt nem lehetett rekonstruálni, hogy a sérült mi miatt csúszott meg. Az csupán a sérült által az alperesnek adott, 2005. december 12-én kelt nyilatkozat tartalmazza, hogy a padozat vizes, szennyezett volt, utóbb a tanú csak arra emlékezett, hogy a padló vizes volt. Ezzel szemben a 2005. november 8-án felvett munkabaleseti jegyzőkönyvben az szerepel, hogy a padozaton a járás biztonságát veszélyeztető tényező nem volt. A balesetnek szemtanúi nem voltak, főszakácsnak is csupán feltételezése volt az, hogy a padló csupán vizes volt, mégpedig a sérült által szakszerűtlenül vitt vizes evőeszközök miatt.

Ezen bizonyítékok alapján teljes bizonyossággal nem lehet megállapítani azt, hogy a baleset amiatt következett volna be, hogy a munkáltató nem biztosított csúszásmentes közlekedési útvonalat. Nem bizonyosodott be, hogy a sérült milyen okból csúszott meg,

hogya maga a járófelület miért volt vizes, ill. hogy az egyáltalán szennyezett volt-e. Éppen ezért azt sem lehet megállapítani, hogy a munkáltató az Mvt. 36.§ (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségének ne tett volna eleget.

De nem állapítható meg az sem, hogy a baleset amiatt következett be, hogy a munkáltató az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményeit elmulasztotta volna megvalósítani. A felperes számolt azokkal a veszélyforrásokkal, amelyek a konyhában várhatóan felmerülhetnek. Éppen ennek alapján az egyéni védőeszköz-juttatás rendjét is meghatározta. Egyetértett azonban a bíróság a felperessel abban, hogy abból, hogy a konyhai dolgozó munkakörre bizonyos lábvédő, kézvédő eszközök, védőruhák elő vannak írva, még nem következik az, hogy ezeket folyamatosan viselni kell. Nyilvánvalóan a magas szárú védőcipő és a gumicsizma csak abban az esetben lehet kötelező viselet, ha a láb sérülésének, vagy a vízben való folyamatos munkavégzésnek az esete, veszélye fennáll. A kisegítő munkát végző konyhalánynak nem volt kötelező folyamatosan a gumicsizma, ill. a magas szárú védőcipő viselése. A sérült nem volt megbízva olyan feladattal, ami alapján ezen különleges védőeszközök használata szükséges lett volna.

Mindezekon túl a baleset egy olyan munkafolyamat végzése során következett be, amelynek végrehajtására a munkáltató nem utasította a munkavállalót és amely a munkavállaló munkaköri leírásában sem szerepel.

Mindezek alapján, mivel a tényállásnem volt kellően bizonyított, munkáltatói szabályszegés, valamint a munkáltató jogszerűtlen magatartása és a bekövetkezett baleset közötti okozati összefüggés nem volt feltárható, a bíróság a Pp. 339. §. (1) bekezdése alapján az alperes fizetési meghagyását hatályon kívül helyezte.

A per az Ebtv. 75/A. §-ában foglaltakra figyelemmel - az 1997. évi LXXXI. törvény 81. §-a alapján - tárgyi illeték- és költségmentes volt.

A bíróság a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján mellőzte a pernyertes felperes perköltségéről való rendelkezést.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2008. április 30.

..... s.k.
bíró

A kiadmány hitelül